

Martine Audet i Paul Bélanger

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
d'Antoni Clapés**

**Traduccions d'Antoni Clapés,
Agustí Nicolau-Coll
i Marta Massana Macià**

Generalitat de Catalunya
**Institut
de les Lletres Catalanes**

SANTAMÒNICA

Nascuda a Mont-real (Quebec), **Martine Audet** ha publicat, des de 1996, una dotzena de llibres de poemes, gairebé tots a les Éditions du Noroît i a les Éditions de l'Hexagone; també ha escrit alguns llibres infantils. Ha estat inclosa en múltiples antologies de poesia actual del Quebec. A més de participar en nombrosos esdeveniments literaris o artístics, des de 2013 organitza les lectures *Deux poètes et un absent*. Ha rebut, entre altres distincions, el premi Estuaire i el premi Alain-Grandbois. La seva poesia ha estat traduïda a l'espanyol i a l'anglès. És membre de l'Académie des lettres du Québec.

Paul Bélanger (Mont-real, 1953) és doctor en Literatura, i dona classes a la UQAM. Ha publicat una dotzena de llibres de poemes, entre els quals, *Les jours de l'éclipse* (Québec-Amérique, 2003), *Répit* (2009) i *Des amours* (2015). Nominat per a nombroses distincions literàries, ha rebut el Premi Alain-Grandbois de l'Académie des Lettres, el 2009. La seva obra ha estat traduïda a l'anglès i a l'espanyol. Des de 1991 és el director literari de les Éditions du Noroît. (Per a més detalls: www.lenoroit.com)

Martine Audet i Paul Bélanger

Antoni Clapés

A finals del segle dinou la poesia que s'escrivia a la província francòfona del Quebec maldava per alliberar-se del model poètic "pàtria i religió" que li havia deixat —com a estendard d'una societat ultracatólica i conservadora— la metròpoli francesa, i iniciava un camí en solitari, cercant la seva pròpia veu. És llavors que neix l'Escola literària de Mont-real, el capdancer de la qual era Émile Nelligan que amb la seva escriptura i la voluntat d'esdevenir un poeta maleït simbolitzava l'afany de modernitat dels poetes coetanis. Per a Nelligan, el poeta ja no seria més aquell bard que lloava la capacitat de resistència de la minoritària llengua francesa i els valors que França li havia donat, sinó que seria un ésser marginal que llançava el seu crit de rebel·lia i de joventut absoluta contra aquella societat reclosa en ella mateixa: "Deixeu-lo viure com vulgui, sense fer-li cap mal. / Deixeu-lo passar quan el veieu: és un somiador que camina".

Als anys trenta, un altre poeta alçava la seva veu unint vida i poesia i posant fi a les restes de l'academicisme imperant; és Saint-Denys-Garneau, que va morir als trenta anys, deixant una obra marcada per la riquesa i complexitat del seu món interior, havent explorat jocs formals i de llengua. Es tractava de viure duent "Per capell, el firmament / Per muntura, la terra".

Però no serà fins als anys seixanta –en què la societat quebequesa farà un decidit pas endavant duent a terme un canvi radical conegut com la “revolució tranquil·la”– que la poesia del Quebec adquirirà la seva majoria d’edat amb una escriptura contracultural i trencadora, reivindicant la seva identitat quebequesa i la seva llengua pròpia, i esbocinant tabús i prejudicis. Nicole Brossard sobresurtirà amb potència i llum pròpia, il·luminant la revolta i incorporant la reivindicació feminista.

El salt ja estava fet. La societat havia esmicolat tots els motlles i l’herència conservadora, i la poesia, en conseqüència, obria i explorava nous camins per créixer i per dir-se. Un camí, cal dir-ho, que encara és a la vanguarda de les poesies internacionals. Passada la febrada revolucionària, s’han anat succeint les diverses maneres d’entendre la poesia, del textualisme al lirisme, del realisme al territori interior, de l’oralitat a l’aventura del llenguatge, de la metafísica a l’humor. En tot cas, indagant les relacions entre l’ésser i el món.

És en aquest context que se situa l’obra dels dos poetes que ens visiten, Martine Audet i Paul Bélanger. Ells són a Barcelona aquests dies per prendre part en el Seminari de Traducció Anada-Tornada, que reuneix (a Mont-real i/o a Barcelona) i des de 2006, dos poetes quebequesos, dos poetes catalans i un equip de traductors, i durant tres dies giren els poemes de tots quatre al francès o al català, segons la llengua en què han estat escrits. Amb aquest projecte, la llengua catalana ha incorporat els poemes de noms tan destacats com l’abans esmentada Nicole Brossard, Denise Desautels, Louise Dupré, Elise Turcotte,

France Mongeau, Diane Régimbald, Anthony Phelps, Jean-Paul Daoust, Jose Acquelin o Gilles Cyr. I la llengua francesa ha incorporat els versos d'Anna Montero, Teresa Pascual, Margarita Ballester, Anna Aguilar-Amat, Odile Arqué, Marc Romera, Josep M Sala-Valldaura, Víctor Sunyol, Josep M Ripoll o Antoni Clapés.

Els nostres dos poetes, que tot seguit tindrem el goig d'escoltar, pertanyen a dues generacions diferents i, també, a dues poètiques diverses dins el panorama de la poesia del Quebec.

Paul Bélanger –que ha doblat la seva tasca de poeta amb la d'editor de poesia, al front de les imprescindibles Éditions du Noroît, aquest “vent que bufa cap allà on vol”, com diu el seu lema– escriu una poesia de caire descriptiu, per bé que a les antípodes de l'entotsolament de la poesia dita de l'experiència, amb un discurs “errant, múltiple, bigarrat, que s'escapa de les categories, sense renunciar ni a la forma ni a la intenció”. Una errància voluntària, la que emprèn el poeta, que s'equipara al sinuós camí del llenguatge, i que el poeta, amb el seu dir, el balisa amb imatges de gran potència, com aquesta: “el quart de lluna plena s'aixeca / llançant sobre el riu el seu con / de llum blanquinosa que recau / sobre el llençol negre”. Jean Royer ha escrit, a propòsit del poeta, que en Bélanger “el poema interroga, provoca el diàleg, transmet els moviments de la vida, els seus dolors, pèrdues, desigs, absències, colors i mots de la cerca”. El poema “esdevé” tot d'una, neix dels mots triats i tribals, i construeix un relat versemblant en el seu dolor, en el seu desempar. “Perdoneu aquesta veu /

arrancada a l'ordinari / de les estacions / per un sil·labari / sense metafísica // fora de”.

Martine Audet, que pertany a una generació posterior a la de Bélanger, tracta d'explorar les conseqüències de viure entre la melangia i el desordre del sentiment, i es pregunta amb els seus versos com pertànyer al món, com sobreviure al desarrelament, com restar lúcid, viu, davant el no-res. Com habitar en una poesia que malda per esquivar la mentida. Audet esquinça i cus, alhora, amb el feble fil del mot —un fil incert, de poc fiar: el llenguatge: els mots traïdors que fan voluble la veritat aparent de la seva formulació— i basteix una poesia en què el relat esdevé fragment aïllat, pura imatge de la desvertebració del món, que intenta dialogar amb el silenci per trobar un sentit. I ho fa a través de l'el·lipsi, la lítote, el vers blanc. Per això “Cap mot / Sinó el relat d'unes veus / Saltant damunt l'abisme”.

Antoni Clapés (Sabadell, 1948) és poeta, traductor i editor de poesia. Els seus darrers llibres de poesia són *Pluja* (2015), *L'arquitectura de la llum* (2012) i *La llum i el no-res* (2009). Ha traduït molts poetes quebequesos, sobretot Nicole Brossard i Denise Desautels, a més de Philippe Jaccottet, Jules Renard, René Char, Danielle Collobert o Christian Bobin... El 1989 va crear, i dirigeix encara, Cafè Central, un projecte editorial al servei de la poesia.

Martine Audet | Poètica

Entorn del poema

Extracte d'una entrevista de la professora i novel·lista Catherine Mavrikakis, publicada a la revista *Lettres québécoises* (primavera 2005).

C. M.— *En quin moment la paraula, la veu va esdevenir poema? Era una evidència, l'escriptura?*

M. A.— Per a mi, que provenia del costat del silenci, del mutisme, de l'incertesa en relació al meu dret d'existir, entenc que la paraula, per arribar a ser, s'ha fet poema. D'altra banda, grans parts del meu treball afecten el trajecte que la paraula havia pres per arribar fins a mi. Entenc també que és el moviment del seu ésser, de la seva paraula o de la seva no-paraula qui dicta, en algun indret, les formes que prendran la nostra presència en el món, la nostra participació en ell.

L'estranya certesa que vaig sentir en l'adolescència escoltant per primera vegada uns poemes (un llenguatge que existia per a mi) va trobar sentit quan tenia trenta anys amb la lectura d'alguns versos de François Charron citats per un crític. Alguna cosa es va trencar, aleshores, alguna cosa va cedir, alliberant el gest d'escriure i obrint així un espai de llibertat suficient per transformar l'estupor gairebé paralitzador en el qual em trobava en un moviment d'admiració, però sobretot d'interrogació sobre el món, el meu i el del meu entorn, i sobre com pertànyer-hi.

Després em vaig acoblar al poema i el que sóc s'acobla al poema. Per què? Per copsar? Per retenir? Per tensar? Per donar forma? Per agafar forma? Perquè és una qüestió de dolor, però també el més emocionant del poema, obeeix, em sembla, a la declaració d'amor (fins i tot des de la desesperació), a la necessitat de perdó, a alguna cosa com ara una manera de passar comptes de la meva humanitat. I, en el meu cas, d'interioritzar-la.

Escric poemes. És el que cal fer. I alhora, conservar una petita clivella d'aire i fer-ne una de nova en l'aire. Desitjar la meua mirada més precisa sobre el foc, i també sobre el foc més precís.

Martine Audet

Poemes

Del llibre

Des voix stridentes ou rompues

Veus estridents o trencades

Traducció d'Antoni Clapés

Des voix stridentes
Ou rompues

Et le vibrant de midi

Tu es intacte entre les failles

Tu ne viens à bout
D'aucun chemin

•

L'air coupé sombre
En ses langues

Les choses que l'on tait

Tu les brûles au passage
Comme le feu

Comme des feuilles
Sous une autre pâleur

•

Martine Audet

Veus estridents
O trencades

I el vibrant migdia

Restes intacta entre les falles

No véns al final
De cap camí

•

L'aire fendit naufraga
En les seves llengües

Les coses que callem

Les cremes en passar
Com el foc

Com unes fulles
Amb un altre esgrogueïment

•

Le jour a la faveur des paysages
Qui se détournent des fenêtres

Des pierres que tu installes
Au milieu du chemin

Aime
Aime aussi le vent

La clarté boit son cri

•

Quelques fleurs
Sont des nuages blancs

Sont la couleur du corps
Posé sur la toile

Les mains se font
Avec les mains

Le ciel ne peut suffire

•

Martine Audet

El dia s'empara en els paisatges
Que es desvien de les finestres

De les pedres que instal·les
Enmig del camí

Estima
Estima també el vent

La claror n'engoleix el crit

•

Algunes flors
Són núvols blancs

Són el color del cos
Col·locat damunt la tela

Les mans es fan
Amb les mans

El cel no pot bastar

•

Détail d'une clarté

Peut-être l'oiseau
Déchirant son cri

Viens et garde des ombres
Le nom flottant dans la lumière

Ta main
Où l'a laissée le jour

•

Tu as l'envers précis
Les ferveurs redoutables

Tu as des livres
Des fers

De la monnaie entre les dents

Et tu butes
Te relèves

Que veut dire la bonté

•

Martine Audet

Detall d'una claredat

Potser l'ocell
Esquinçant el seu crit

Vine i preserva unes ombres
El nom surant en la llum

La teva mà
On l'ha deixat el dia

•

Tens l'anvers precís
Els fervors temibles

Tens llibres
Cadenes

La moneda entre les dents

I ensopegues
Et tornes a alçar

Què vol dir la bondat?

•

Rien
Sinon la visée des origines

Tu dis neige

Tu dis
Je n'ai pas compris ton nom

Le rideau qui retombe
Ne répète que le jour
Sur la nuit

Sur le jour

•

Soif

De si près
Le champ des siècles

Le cœur à dire
À frapper

Tu t'en souviens
Comme d'un soleil d'injures

Tu y trouves des ombres
Presque intactes

•

Martine Audet

Res
Llevat l'ambició dels orígens

Dius neu

Dius
No he entès el teu nom

La cortina que torna a caure
Només repeteix el dia
En la nit

En el dia

•

Set

De tant a prop
El camp dels segles

El cor per dir
Per colpejar

Te'n recordes
Com d'un sol d'injúries

Hi trobes ombres
Gairebé intactes

•

Plus habile est le sommeil

Plus libre l'infini
Qui ne connaît que les récits
La pure continuité du ciel

Je pense à ceux qui marchent au loin
Ou font demi-tour

Tu es avant ma fin

Tu la renouvelles

•

Pas un nom
Que le récit des voix
Enjambant l'abîme

Pas une lueur
Ni la durée d'un paysage

Seulement les taches de prières
Avec des cris fraîchement coupés

L'étoile s'enfonce dans la nuit

La nuit est parfaite

•

Martine Audet

Com més hàbil és la son

Més lliure és l'infinit
Que només coneix les narracions
La pura continuïtat del cel

Penso en els que caminen enllà
O fan mitja volta

Ets davant de la meva fi

I la renoves

•

Cap mot
Sinó el relat d'unes veus
Saltant damunt l'abisme

Cap resplendor
Ni la durada d'un paisatge

Tan sols les traces de pregàries
Amb crits tallats frescos

L'estel s'apregona en la nit

La nit és perfecta

•

Paul Bélanger | Poètica

De *Retours*, 1991

Els mots existeixen com unes històries autònomes. Com els éssers. Cadascú amb la seva vida de mot. Amor, tot aquest foc. Tantes possibilitats, pensaments, imatges.

Somio a escriure fins a fer-me fonedís, en una narració errant, múltiple, bigarrada, que s'escapa de les categories, sense renunciar ni a la forma ni a la intenció. Han arribat, i em sento depassat.

Aquest moviment s'apregona en el cor del món en l'altre món, per esdevenir una voluntat encarnada. Tot-hora em complau passar entre ells i deixar-me anar a la deriva en la seva barca.

Només compta aquest moment en què em retiro.

El poeta es preocupa pels fets, per les coses, pels mots que són fets i esdevenen qualsevol altre.

La imatge és una porta oberta, un xoc d'àtoms que empeny cap al límit del llenguatge.

Sembla del tot que el poeta sempre s'adreça només a un sol poema—l'altre trobant—s'hi.

El poema és una cosa que existeix en concret, pur objecte de llenguatge.

Els mots no generen. / Un cop atret, un mot ja no pot recular, / s'afona vers un començament. / Els mots no anuncien, no obren, minven. / Per inflors. Obstrueixen i deixen veure. / No sabem si això cau. Produeixen els seus propis records. // Per aquell que està destruït / la paraula el torna a inventar. // Aviat parlaré / jo, l'àfon / guardaré com una falta l'alba pressentida.

Paul Bélanger

Poemes

Del llibre

Répit

Repòs

Traducció d'Agustí Nicolau-Coll

i Marta Massana Macià

1.

jour de répit devant le fleuve sans vague
où je suis venu me reposer quelques jours
sentir le pouls du temps sous la peau
 une minute une vie

pour combler jusqu'à l'oubli
le retour cyclique des objets –cette poussière
que soulève un pas dans l'immensité

j'écoute le chant plongé dans le lieu promis
des failles où j'entaille les premières formes
dans l'écorce sans mesure du temps

la confession prolixie sans effusion
la chronique d'une absence annoncée
le plaisir sans fin de marcher
dans le sillage d'un premier jour

j'échoue à décrire la pointe de terre
au loin par la fenêtre l'eau embrouille
la lune tel un œil blanc qui tombe
dans l'eau

Paul Bélanger

1.

Jorn de repòs davant del riu sense onades
on he vingut per reposar uns dies
per sentir el batec del temps sota la pell
un minut una vida

per amarar fins a l'oblit
el cíclic retorn dels objectes –aquesta pols
que alça un pas en la immensitat

escolto el cant immers al lloc promès
de les falles on entallo les primers formes
en l'escorça sense mesura del temps

la difusa confessió sense eufòria
la crònica d'una absència anunciada
el plaer sense fi de caminar
en el solc d'un primer dia

no arribo a descriure la punta de terra
per la finestra en la llunyania l'aigua embolica
la lluna talment un ull blanc que tomba
dins l'aigua.

8.

tu n'es jamais si loin
de parler avec le ciel bleu
par d'autres voies que les mots
si près du néant si bien
que la mort tu l'entends respirer
comme hors du labyrinthe les mille
reflets d'un pas gravé à l'écart
d'un domaine plus ancien l'élan muet
d'une vague déferlant sur la rive
mu par l'oblique du temps
qui ouvre la matière
à la mémoire à venir
en marche vers son absence
comme une lumière qui devient
musique ou à l'inverse plonge
en chaque jour sa fêlure

Paul Bélanger

8.

no ets mai tan lluny
per parlar amb el cel blau
per altres viaranyes que els mots
tan a prop del no res que
sents respirar la mort
talment fora del laberint els mil
reflexos d'un pas gravat al marge
d'un lloc més antic l'impuls mut
d'una onada esberlant-se a la riba
mogut per l'obliquïtat del temps
que obre la matèria
a la memòria a venir
en marxa cap a la seva absència
com una llum que esdevé
música o a l'invers endinsa
en cada dia una esquerda

17.

la côte est visible ce soir
la lune au quart pleine monte
jetant sur le fleuve son cône
de lumière crayeuse qui descend
sur la nappe noire

je vis ici
en continuité de l'instant
me heurtant toujours à ce nom
c'est ainsi que je me rapproche
d'un point précurseur
où bascule le non-sens
le serpent du mal au cœur
même de cet édifice de mots

depuis la rive jusqu'aux montagnes
repliées dans leurs ombres d'eau
par une ligne de poussière
comment peindre ce qui s'enfuit
dans la volupté d'un corps
retrouvant l'horizon d'une terre
encore vierge de son oubli

et dans la chute se confondent
les deux infinis

Paul Bélanger

17.

aquest vespre es veu la costa
el quart de lluna plena s'aixeca
llançant sobre el riu el seu con
de llum blanquinosa que recau
sobre el llençol negre

visc aquí
en continuïtat de l'instant
sempre ensopegant a aquest nom
és així que m'apropo
d'un punt precursor
on bascula l'absència de sentit
la serp del mal al cor
mateix d'aquest edifici de mots

des de la riba fins a les muntanyes
replegades en llurs ombres d'aigua
per una línia de pols
com pintar el que fuig
en la voluptat d'un cos
retroband l'horitzó d'una terra
encara verge del seu oblit.

i en la caiguda es confonen
els dos infinits

19.

là où l'amour désespère
d'établir sa vie un nom manque
sur la portée d'une voix
ou sa perte car je pratiquais
les métaphores les plus anciennes
semant le sillon d'oracles déracinés
pour voir quoi bon dieu
le chemin densifié
qui va en altitude
vers d'éphémères visions
je pourrais bourlinguer
loin de la grimace hideuse
de la mort au bout de la phrase
à quel midi l'homme est-il rendu
à son devoir ou son désir
d'une pensée pour le détail
d'une vie accompagnée

Paul Bélanger

19.

allà on l'amor desespera
per establir la seva vida hi manca un nom
sobre l'impacte d'una veu
o la seva pèrdua car jo practicava
les metàfores més antigues
semblant el solc d'oracles desarrelats
per veure que bon déu
el dens camí
que s'alça
cap a efímeres visions
jo podria vagarejar
lluny de l'esgarrifosa ganyota
de la mort al final de la frase
a quin migdia l'home ha arribat
al seu deure o al seu desig
d'un pensament pel detall
d'una vida acompanyada

22.

tu ne vas pas mourir ce dernier jour
ni cette nuit alors que scintille
sur la rive nord la sentinelle
vacillante à saint-irénée une voiture passe
dans la proximité soudaine ces phrases
en éclairent l'éloignement
leur jaune qui s'atténue bientôt
disparaît en direction de pointe-à-l'original
deux autres reviennent renverser la nuit

où sont donc les passagers de la mort
avec qui tu allais autrefois
que promettent-ils dont tu ne finis
de faire le compte à ton absence
que poursuis-tu encore qui t'écarte
des autres chemins pourquoi ne pas
prendre sur le monde ou contre lui
une position ferme quelle allure
aurait les hommes si le vent tombait
si la nuit devenait jour
d'une puissance aveugle
le corps ouvert jusqu'à l'aube
le mouvement ne cesse jamais
même immobile tu vas
irrité jusqu'à la fin
tu ne désires rien de moins

fin et début

Paul Bélanger

22.

tu no moriràs aquest darrer dia
ni aquesta nit ara que espurneja
sobre la riba nord el sentinel·la
vacil·lant a saint-irenée un cotxe passa
en la proximitat sobtada aquestes frases
en il·luminen l'allunyament
lluor groga que aviat s'atenua
desapareix en direcció de pointe-à-l'original
dos altres retornen a capgirar la nit

on són els passatgers de la mort
amb qui havies anat
que prometen que no has acabat
de fer el compte de la teva absència
que persegueixes encara que t'allunya
d'altres camins per què no
fermament posicionar-se
sobre el món o contra ell
una posició ferma quin aspecte
tindrien els homes si el vent caigués
i la nit esdevingués dia
d'una puixança cega
el cos obert fins a l'albada
el moviment no s'atura mai
fins i tot immòbil tu vas
irritat fins a la fi
no desitges altra cosa
fi i inici

Bibliografia de Martine Audet

Poesia. | *Ma tête est forte de celle qui danse.* Éditions du Noroît, Mont-real, 2016 (amb dibuixos d'Élise Palardy). | *Tête première dos contre dos.* Éditions du Noroît, Mont-real, 2014. | *Des voix stridentes ou rompues.* Éditions du Noroît, Mont-real, 2013. | *Le ciel n'est qu'un détour à brûler. Les grands cimetières I.* Mont-real, col. L'appel des mots, Éditions l'Hexagone, 2010 (amb fotografies de l'autora). | *Je demande pardon à l'espèce qui brille. Les grands cimetières II.* Mont-real, col. L'appel des mots, Éditions l'Hexagone, 2010. | *L'amour des objets,* Mont-real, col. L'appel des mots, Éditions l'Hexagone, 2009. | *Les Manivelles,* Mont-real, col. L'appel des mots, Éditions de l'Hexagone, 2006. | *Personne ne sait que je t'aime.* Mont-real, Éditions Planète rebelle, col. Hôtel central. Llibre-cd en col·laboració amb el poeta José Acquelin i el compositor Michel F. Coté. 2006. | *Les Mélancolies,* Mont-real, col. L'appel des mots, Éditions de l'Hexagone. 2003. | *Les Tables,* Mont-real, Éditions de l'Hexagone, 2001. | *Orbites,* Mont-real, Éditions du Noroît, 2000. Reedició, 2011. | *Doublures,* Mont-real, Éditions du Noroît, 1998. | *Les Murs clairs,* Mont-real, Éditions du Noroît, coll. Initiale, 1996.

Llibres d'artista. | *Déjouer.* Mont-real, 2013, Éditions Roselin, 2013. Concepció i enquadernació de Jacques Fournier. Obres de Marie-Claude Bouthillier. Poemes de Martine Audet, Louise Cotnoir, Denise Desautels, Louise Dupré, Diane Régimbald i Élise Turcotte. | *Des lames entières.* Mont-real, Éditions du Braquet, 2011. Amb gravats de François-Xavier Marange.

Infantil. | *Dans mon livre de cœur.* Mont-real. La courte échelle, 2014. Il·lustracions Katty Maurey. | *Xavier-la-lune.* Mont-real, Éditions Dominique et cie. 2010, amb il·lustracions de Luc Melanson. | *L'oiseau, le Vieux-Port et le charpentier.* Mont-real, Éditions de l'Hexagone, 2006. Poemes de Michel van Schendel i il·lustracions de Martine Audet. | *Que ferais-je du jour,* Mont-real, col. Poésie, Éditions La courte échelle, 2003 (Litografies de Daniel Sylvestre).

Bibliografia de Paul Bélanger

Poesia. | *Des amours*, Éditions du Noroît, 2015. | *Repli, chambre de l'arpenteur*, Éditions du Noroît, 2012. Finalista del Prix Québécois del Festival internacional de poésie de Trois-Rivières. | *Le passeur du palais des ombres*. Cahier de Fernando Pessoa à Montréal. Éditions du Silence, 2010. | *Répit*, Éditions du Noroît, 2009. Prix Alain-Grandbois 2010. | *Origine des méridiens*, Éditions du Noroît (2005). Finalista del Prix Estuaire des Terrasses Saint-Sulpice, del Prix Alain-Grandbois de l'Académie des lettres du Québec i del Prix du Gouverneur Général. | *Les jours de l'éclipse*, Éditions Québec-Amérique, 2003. Finalista del Prix du Gouverneur Général i menció d'excel·lència de la Société des écrivains canadiens. | *Fenêtres et ailleurs*, précédé de *L'oubli du monde*, Éditions du Noroît, 2003. | *Périphéries*, Éditions du Noroît, 1999. | *Fenêtres et ailleurs*, Éditions du Noroît, 1996. | *L'Hôte*, edició de bibliòfil en col·laboració amb l'artista Jean-Pierre Sauvé. Éditions des Eaux, Montréal, 1995. | *L'oubli du monde*, Editions du Noroît-Atelier La feugraie, 1993. Finalista del Prix de poésie Saint-Sulpice de la revue Estuaire. | *Mémorial creux*, Memòria de Doctorat (creació), 1992. Prix Charles-Aimé Gagnon de la Fundació de la UQAM. | *Retours suivi de Minuit*, L'aube, Editions du Noroît, 1991. Finalista del Prix du Gouverneur Général. | *Projets de Pablo*, Editions du Noroît, 1988. Finalista del Prix Emile-Nelligan.

Narrativa. | *Le Passeur du palais des ombres*, carnet de Fernando Pessoa à Montréal, édition du Silence, 2011.

Libres col·lectius (recents). | *Saint-Denys Garneau, la clef de lumière*, Éditions du Noroît, 2004. | *Nous voyagerons autour de l'être*. En compagnie d'Hélène Dorion, Éditions du Noroît, 2004. | *SDG., la clef de lumière*, Éditions du Noroît, 2004. Número dedicat a Michel Beaulieu, Liberté, 2001. | *Regards sur Julius Baltazar*, Éditions Coquecigues, 2000. | *Mémoire de l'eau*, Encrages & Co, 2000.

Aquesta selecció de poemes
de Martine Audet i Paul Bélanger
es publica el 2 de maig de 2017
amb motiu del recital d'ambdós poetes
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2017**

**Totes les sessions tindran lloc
a l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRIPTORES
EN LLINGÜA CATALANA

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura